

Truyện ngắn
Chủ đề: tình chiến hữu
Tác giả: Lý Văn Lang

NGÀY CHIẾN SĨ TRẬN VONG NHỚ BẠN

Lời Tác giả: (Vài dòng của lính già gửi cho các chiến hữu đang nằm ở Nghĩa trang QĐ Biên Hoà, các anh em tôi thuộc phân đội viễn thám – TĐ 3; TĐ 8, SĐ 5 BB).

*Ngày xưa phân đội lao mình
Đi vào viễn thám một thời hiên ngang
Chiến tranh những trận khốc tàn
Mưa bom, lửa đạn, máu xương trải ngàn
Mười người đi, chín người nằm lại
Còn một thằng cũng chẳng vẹn nguyên
Giờ đây tuổi lớn, lực tàn
Bó nhang dâng thấp đôi hàng lệ rơi
Thương tình chiến hữu một thời
Cả trời tưởng nhớ ân tình khắc ghi
Hỏi ai có một tấm lòng
Chung tay góp sức sưởi lòng chiến binh
Tử vì sông núi hồn linh mãi còn
Ngày này chiến sĩ trận vong
Đôi dòng thơ gọi tấm lòng tri ân.*

-Lý Văn Lang, 26/5/2019

Hôm nay lên mạng thấy đăng hình về ngày Memorial Day, nhìn những người vợ, người bạn, đứa con trai nhỏ gục đầu bên các bia mộ, lòng tôi cảm thấy xót xa thương cho cuộc đời những người lính vẫn số nằm dưới lòng đất lạnh, thương cả cho nỗi đau in hằn lên tâm tư của những người ở lại. Chiến tranh là vậy, sự bi hùng cho những vẻ vang chớp nhoáng nhưng cũng rất tàn khốc, dữ dội, và bi thương vô vàn cho những mất mát kéo dài hết cuộc đời con người. Tôi nghĩ những người lính Mỹ đã hy sinh ở chiến trường họ còn chút may mắn hơn đời lính VNCH rất nhiều vì họ được tưởng nhớ, vinh danh, tiếc

thương một cách rất trân trọng. Còn những người đồng đội của tôi đã nằm xuống cho tự do miền Nam VN cũng chiến đấu vì lý tưởng thì ngày nay ngoài thế hệ già cỗi như tôi tiếc thương, tri ân sự hy sinh của họ. Rồi khi thế hệ chúng tôi mất đi, tôi không biết còn có ai nhớ tới sự hào hùng của những người lính VNCH nói chung hay còn nhớ tới sự hy sinh của những người Tử Sĩ đang nằm ở nghĩa trang quân đội Biên Hòa này nữa không?

Tôi viết về nghĩa trang, đưa các hình ảnh lên nhóm không phải để khoe khoang hay kể lể, tôi muốn kể lên những thực tế tôi đi suốt mấy năm qua để những ai chưa đến hay có ý định đến với các anh em đang nằm tại nghĩa trang có cái nhìn chân thực hơn. Tôi đã đọc các bài viết về nghĩa trang khá nhiều, có những cái đúng thực trạng, nhưng cũng có nhiều cái viết hơi sai lệch, chủ quan nên khiến nhiều người quan ngại mà không dám tới đây. Như tôi dẫn con cháu đến với các vị Tử Sĩ an táng ở đây vì chỉ muốn chăm nom cho mộ phần hương khói ấm cúng, tôi cũng không lấy tự ái cá nhân, những định kiến về thời cuộc đặt lên trên mục đích đó nên có thể tôi đến đây suốt 5–6 năm mà không lo sợ hay có bất cứ trở ngại nào từ bên ban quản trang. Tôi thiết nghĩ nếu ai thật sự thương các vị Tử Sĩ nằm trên đây thì hãy đến với tấm lòng dành trọn cho các vị trong ôn hoà, làm những gì hợp tình hợp lý thì cũng không ai cản ngăn hay gây khó dễ cho các bạn, đó mới là những hành động thiết thực, mà còn kêu gọi khuyến khích thêm các thế hệ trẻ, những người ở phương xa đến đây nhiều hơn. Những ai có tư tưởng, điều kiện, và thời gian, tôi kêu gọi cùng chung tay góp sức đến thắp một nén nhang để tưởng nhớ đến những người đã nằm xuống trong cuộc chiến vừa qua.

Gần 50 năm đi qua, đôi khi tuổi già đã quên những việc lặt vặt trong cuộc sống hằng ngày nhưng những kỷ niệm về thời đi lính của mình thì không thể nào quên được, tôi có thể kể vanh vách không sót một chi tiết gì cho con cháu nghe chuyện đời lính, ngay cả ngủ cũng mơ thấy những cảnh đi lính thời đó. Thật sự, bây giờ việc khiến tôi nghĩ về nhiều nhất và niềm vui lớn nhất là được đến nghĩa trang thăm các anh em nằm đây. Khoảng 2 tuần mà không lên nghĩa trang được thì thấy trong lòng bồn chồn, buồn, và nhớ lắm. Mùa này mưa nên lên nghĩa trang thắp nhang khá vất vả, tôi phải canh đi thật sớm để có nhiều thời gian đốt được nhiều đót chứ tầm trưa trời đổ mưa thì tiếc lắm vì nhang còn chưa tàn, và cũng tranh thủ đốt năm mươi bao thuốc lá mời chiến hữu của tôi.

Mùa mưa nghĩa trang buồn ảo não! Yên lặng và quạnh quẽ...

Bình thường đã ít người đi thăm, mùa này thì càng không ai lên nữa. Nhìn cảnh vật điêu hiu: cây cối gãy vắt chéo lên các ngôi mộ, chắn các lối đi, cỏ mọc cao lút, rêu phủ một màu xanh ảm đạm trên các tấm dale, các ngôi mộ đất còn lại tôi sợ sẽ bị sạt hết, qua mùa mưa thì chắc không còn dấu tích hình hài gì một ngôi mộ để mà biết ở đây từng là nơi yên giấc của một người lính miền Nam.

Hôm nay lên thắp nhang, gặp một cô cũng 70 tuổi đang cầm cùi quét vôi mấy ngôi mộ, lại bắt chuyện, hỏi ra cô cũng biết nghĩa trang này được hơn 1 tháng nay, thương mấy ngôi mộ cũ vôi bạc màu, tróc trết nên Chủ Nhật hàng tuần cô lại khệ nệ xách xô cọ quét

lên đây tình nguyện quét mới vài ba cái mộ theo sức của mình. Ngẫm nghĩ nếu như được thêm vài người có tấm lòng cao quý như cô đây thì những vong linh chiến sĩ nằm nơi đây trong lòng đất mẹ cũng bớt tủi hờn.

Hay tôi có ông bạn tên Văn nhà ở Trần Đình Xu – thương phế binh (lính Biệt Kích 81) hư một bên mắt, một bên chân để lại chiến trường khốc liệt năm 1972 chỉ sau 7 tháng nhập ngũ. Hằng ngày tuổi già bệnh tật triền miên, vẫn phải mưu sinh vất vả đẩy xe đi bán hàng, kiếm vài ba chục ngàn lo cho gia đình đôi khi còn thiếu trước hụt sau. Thế mà hằng tháng Văn vẫn dành dụm ra chút ít mua dăm ba bó nhang, một chút rượu, chạy xe một mình tận từ Sài Gòn lên đây thắp hương cho các anh em. Nhìn hình ảnh người thương binh già lắm rồi một thân một mình, chân vênh thấp cao, cầm bó nhang đi thắp cho người đã mất làm tôi nhớ lại tình chiến hữu ngày xưa thương nhau như ruột thịt, đứa này bị thương thì các thằng khác rón vác nách nhau mà chạy, hay thằng may mắn sống sót vội vã vác tấm poncho bọc kín xác thằng cùng toán vượt rừng để mang về cho gia đình, vợ con còn thấy mặt. Tình chiến hữu của người lính VNCH trong thời chiến hay thời bình, dù người nằm xuống hay kẻ còn ở lại dành cho nhau đều đẹp vậy đó. Nhân ngày này viết vài dòng tưởng nhớ tình lính chiến thời xa xưa.

Lý Văn Lang

Nguồn: Internet eMail by batkhuat nguyen chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, October 30, 2024
tkd Khóa 10A-72/SQTB/DD, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*